

Fragment af en Reise fra Roeskilde til Helsingør

– – For første Gang gjorde jeg denne Rejse, og De kan da nok indsee, hvilket Indtryk den bugtede Fjord med sine Landsbyer, Fiskerhuse og grønne Skove gjorde paa mig; tidt saae jeg tilbage efter den gamle Domkirke, der med sine høje Taarne skuer ud over den rolige Fjord. Hvor længtes jeg ikke efter at see Slangerup, den store *Kingos* Fødeby. »Spute dich, Schwager Kronion!« raabte jeg til vores Kudsk, og endelig viste Slangerup Kirketaarn sig bag de grønne Bakker; rask gik det, og endelig, jeg kom, jeg saae, jeg fandt – et Ravnekrog. Jeg ventede mig en peen lille By, og saae en ussel Landsby; vi kunde ikke engang paa Postgaarden faae en Trappestige til at stige ned, men Damerne maatte ballancere paa en Stoleryg, beskuede af Byens Ungdom, der laae i maleriske Grupper rundt om i de forfaldne Grøfter og stirrede ud i den vide Verden. Paa en hæsleg Kiste af Vogn, der ved sin Støden bragte Hjertet til at danse Solo, rullede vi bort fra det drøvelige Slangerup, og naaede Frederiksborg, hvor Morpheus ventede med sit bløde Favntag. Klokken var henved 10, men jeg maatte ind i Slotsgaarden. Hvilket underligt Indtryk gjorde den gamle Bygning med sine Taarne og Vindebroer paa mig. Slotsgaarden gav Eccho ved hvert Skridt, og indsluttet af dens røde Mure forekom det mig som om jeg var stegen et Par Aarhundreder tilbage i Tiden; maaskee har Christian IV., tænkte jeg, staaet paa samme Sted, som du nu staaer. Med underlige, herlige Følelser gik jeg til Ro; men Tanken om Alt hvad jeg havde seet svævede forbi mig; jeg tænkte paa Værrebro, og Frode, og paa den store Christians Kongeborg. Neppe havde Aurora aabnet sin purpurfarvede Dør, før Theen drukket var, og spiist vort Brød og Smør; lysteligt gik det nu gennem den grønne Skov; hvor riig paa Udsigter og Afvexlinger! her det smukke Fredensborg – som paa min Fart derforbi syntes at see lidt chinesisk ud; der Guresø og her Sundet med Tycho Brahes Øe. Jeg saae længe forgjeves efter Helsingør og først tæt ved opdagede jeg det. »Ak Herre Jemini, tænkte jeg, det seer jo ud som den baggesenske Fødeby!« – men da jeg kom indenfor Porten, saae de høje Huse og den brogede Menneskevrimmel, troede jeg at være i Kjøbenhavn og blev ret let om Hjertet. Jeg saae forleden første Gang Marienlyst, og de høje Bakker og dybe Gange bragte mig til at troe, jeg vandrede i det sachsiske Schweitz; hvor fortryllende deilig er dog Udsigten fra den øverste Terrasse, dybt under mig Byen og det gamle Kronborg, lige for Sundet, vrimlende af Skibe, og til Baggrund den svenske Kyst, der seer mig saa søsterlig dansk ud, at jeg ikke kan tænke det som et andet Kongerige; kun det sorte Kullen i sin blaalige Taage siger mig at hist ude begynder et nordligt Klippeland. Hvor opløftende er det ikke at see en smuk Udsigt, og jeg troer ogsaa at den første Grad i vor Lyksalighed efter Døden vil bestaae deri, at Aanden fri kan svinge sig hen og see alt det Skjønne paa Jorden. I Anledning af Prinds Frederiks Forlovelse var Byen smukt illumineret, dog viste den sig forleden langt brillantere, da Kongen paa sin Tour til Jylland var her een Dag. Byens Hovedgade bar aldeles et sydligt Præg, saa man troede at være i en italiensk By, hvor der skulde skee en hellig Procession. Alle Husene vare behængte med Krands, ja nogle næsten dækkede med Grønt; fra Gjenbo til Gjenbo havde man draget Guirlander over Gaden, eller Snore med Flag; paa flere Steder vare endogsaa smukke Ideer udførte. Herskabet spiste paa Marienlyst, og udenfor Slottet

viste sig en stor Linedanser- og Beridertrup, som det var Enhver frit tilladt at see. De kan tro at det var et herligt Syn at see Terrasserne besatte med Tilskuere, lige fra det Nederste op til det Øverste, og rundt om i Træerne sadde Drenge og kladskede i Hænderne for Bajaz. –